

N:o 1.

Ank. till Riksd. kansli den 29 mars 1900, 12 midd.

Sammansatta bevillnings- och lagutskottets utlåtande, i anledning af dels Kongl. Maj:ts proposition om ändrad lydelse af § 38 i kongl. förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 24 maj 1895, dels ock väckt motion, åsyftande ändring af samma lagrum.

Genom proposition n:o 3, af den 8 december nästlidet år, hvilken blifvit af båda kamrarne till bevillningsutskottet hänvisad och derifrån öfverlemnats till sammansatta bevillnings- och lagutskottet, har Kongl. Maj:t under återopande af propositionen bifogadt utdrag af statsrådsprotokollet, föreslagit Riksdagen att besluta, att § 38 i kongl. förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 24 maj 1895 skall erhålla följande förändrade lydelse:

§ 38.

1. Den, som genom minuthandel eller utskänkning föryttar brännvin, utan att i stadgad ordning hafva dertill förvärfvat rättighet, eller som, på sätt i § 2 sägs, mellan flere köpare fördelar brännvin, eller, mot föreskriften i § 4 mom. 1, tillhandagår med anskaffande af brännvin, böte första gången från och med 30 till och med 60 kronor och andra gången från 60 till och med 120 kronor. Den, som tredje gången eller

oftare med sådan förbrytelse beträdes, dömes till böter från 120 till och med 600 kronor eller till fängelse i högst ett år. Bedrifves oloflig minuthandel eller utskänkning yrkesmessigt, må, der till böter dömes, straffet ökas med böter från och med 60 till och med 600 kronor.

2. Dessutom vare det i försäljningsrummet befintliga eller eljest uppenbarligen för försäljning afsedda bränvin till och med 150 liter och, då till ansvar för yrkesmessigt bedrifven oloflig minuthandel eller utskänkning dömes, till och med 300 liter tillika med kärl, som för dess afhemtning tjenliga äro, underkastade beslag och förbrutna.

3. Förbrytaren varde derjemte — — — — —
— — — — — för minuthandeln.

4. Har förbrytelse — — — — —
— — — 30 kronor.

Allt sedan med föranledande af skrifvelse från rikets ständer den 30 november 1854 handeln med bränvin, för hvilken förut funnits bestämmelser endast vid utskänkning eller försäljning att på stället för-
täras af ringare quantitet än en kanna, genom kongl. förordningen den 18 januari 1855 erhöll fullständigare reglering och i samband härmed bestämmelser meddelades om ansvar för den, som genom minuthandel eller utskänkning föryttrade bränvin utan att hafva i stadgad ordning dertill förvärfvat rättighet, hafva dessa ansvarsbestämmelser icke undergått andra väsentligare förändringar än att dels genom kongl. förordningen den 18 december 1863 fördelning af bränvin samt genom kongl. förordningen den 18 september 1874 tillhandagående med anskaffande af bränvin belades med samma ansvar som föryttrande af dylik vara genom oloflig minuthandel eller utskänkning, dels ock genom kongl. förordningen den 26 oktober 1866 de böter, som för sådana förseelser kunde ådömas, bestämdes till nuvarande belopp. Under senare år har emellertid såväl utom som inom Riksdagen den uppfattning börjat taga sig uttryck, att de alltså sedan lång tid tillbaka gällande ansvarsbestämmelserna för förseelser på ifrågavarande område, åtminstone i vissa delar af vårt land, icke tillfredsställande uppfylla det med dem åsyftade ändamål.

Sålunda har, enligt hvad i förevarande kongl. proposition jemväl omförmäles, Konungens befallningshafvande i Jemtlands län i skrifvelse till Kongl. Maj:t den 11 juli 1896 anført i hufvudsak, att ehuru

under årens lopp vid domstolarne inom länet anhängiggjorts och afdömts ett mycket stort antal mål rörande förbrytelser mot författningen angående försäljning af bränvin, lönkrögeriet fortfore på åtskilliga orter inom länet; att om än till detta beklagliga förhållande utan tvifvel många orsaker samverkade, den svåraste olägenhet, med hvilken ordningsmagten hade att räkna vid lönkrögeriets bekämpande, dock enligt Konungens befallningshafvandes åsigt vore den med afseende å det såväl moraliska som fysiska förderf, hvilket lönkrögeriet medförde, allt för lindriga straffpåföljd, som vore stadgad för oloflig försäljning af spritdrycker; samt att härtill komme svårigheten att åstadkomma en verk-sam tillämpning af de gifna ansvarsbestämmelserna, en svårighet, som i orter, der, såsom förhållandet vore i Jemtlands län, vid landtdomstolarne ting hölles allenast två gånger om året, vore så betydande att lagens bestämmelser om ansvar mången gång blefve så godt som illusoriska, i det att med begagnande af de möjligheter dertill, rättegångsordningen lemnade öppna, det i lagen stadgade ansvar kunde undvikas under åratall och det låge nästan utom möjlighetens område att få en person, som drefve oloflig bränvinsförsäljning såsom yrke, befördrad till den för fjerdre gången oloflig utskänkning stadgade påföljd af urbota bestraffning, det enda, som kunde bringa en hänsynslös lagbrytare att upphöra med en handtering, som han förstode att drifva på sådant sätt, att den blefve lönande, trots höga böter.

På grund häraf hemställde bemälde Konungens befallningshafvande, huruvida icke Kongl. Maj:t skulle finna nödigt att förordna om åtgärder till vinnande af sådan ändring i § 38 af ifrågavarande kongl. förordning, att dels urbota bestraffning kunde följa redan på fortsatt oloflig försäljning af spritdrycker första gången och dels — till förminskande af utsigten till vinst af dylik försäljning och för att i möjligaste mån hindra fortsättandet af försäljningen — bränvin, som anträffades hos idkare af oloflig försäljning, blefve underkastadt beslag och förbrutet utan inskränkning till någon viss myckenhet deraf eller till något viss förvaringsrum.

Öfver berörda framställning hafva utlåtanden inhemtats från öfverståthållareembetet och öfrige Konungens befallningshafvande i riket, hvarvid med undantag af tre landshöfdingeambeten, hvilka hemställt om afslag å framställningen, samtliga dessa myndigheter uttalat sig till förmån för eller i allt fall förklarar sig icke hafva någonting att erinra mot mer eller mindre vidtgående lagförändringar i det syfte, som framställningen angåfve.

Vid 1897 års Riksdag väcktes i Andra Kammaren en motion om

skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, att Kongl. Maj:t ville låta utarbeta förslag till ändring i förordningen angående försäljning af bränvin m. m., bland annat, derhän att strängare straffbestämmelser meddelades i fråga om återfall i förseelser mot förordningen, med urbota bestraffning om möjligt redan vid andra resan dylik förseelse; och hemställde sammansatta bevillnings- och lagutskottet, till hvilket motionen öfverlemnades, i anledning af densamma om skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande om i berörda kongl. förordning kunde vidtagas ändringar i syfte att genom skärpta straffbestämmelser på ett mera verksamt sätt än dittills förhindra sådan oloflig bränvinshandel, som, framkallad af vinstbegär, på ett mera eller mindre yrkesmessigt sätt i form af lönkrögeri utöfvades. Denna utskottets hemställan bifölls af Andra Kammaren, men afslogs af Första Kammaren, hvarför förslaget för den riksdagen förföll.

Vid 1898 års riksdag bragtes frågan åter å bane genom en af två Andra Kammarens ledamöter afgifven motion, i hvilken femton andra ledamöter af samma kammare instämt, och sedan sammansatt bevillnings- och lagutskott öfver motionen afgifvit utlåtande, aflät Riksdagen, i enlighet med utskottets hemställan, skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan att Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida och på hvad sätt uti ifrågavarande kongl. förordning ändringar kunde vidtagas i syfte att genom skärpta straffbestämmelser och utsträckt beslagsrätt på ett mera verksamt sätt än dittills förhindra sådan oloflig bränvinshandel, som vore att betrakta såsom lönkrögeri, samt till Riksdagen inkomma med det förslag, som Kongl. Maj:t i sådant syfte kunde finna anledning låta utarbeta.

Till stöd för denna anhållan anfördes, att Riksdagen hyste den uppfattningen, att åtgärder borde vidtagas i syfte att medelst skärpta straffbestämmelser och utsträckt beslagsrätt söka stäfja lönkrögeriet, men att, enär straffskärpningen vore afsedd att träffa endast den yrkesmessiga, af vinstbegär föranledda olofliga bränvinsförsäljningen, under det att för sådan oloflig försäljning, som icke särskildt vore framkallad af vinstbegär, utan i många fall föranledd af okunnighet om förordningens föreskrifter, erfarenheten icke ådagalagt behofvet af förhöjda straff, Riksdagen ansåge, att lagändringen borde så affattas, att deraf med full tydlighet framginge dess ändamål att träffa endast lönkrögeriet; att det därför syntes Riksdagen vara nödigt, att i förordningen uttrycklig skilnad gjordes mellan ena och andra slaget af sålunda förekommande oloflig bränvinsförsäljning, på det lagförändring skulle kunna vidtagas utan att medföra verkningar, som

dermed icke afsetts; att Riksdagen vidare hade den åsigten, att det visserligen icke kunde tagas för gifvet, att det åsyftade ändamålet säkrast främjades genom tillitandet af urbota bestraffning i vidsträcktare mån, än hvad i sådant afseende redan nu funnes stadgadt; att Riksdagen tvärtom hölle före, att i fråga om lönkrögeri, hvilken förseelse måste anses härleda sig uteslutande ur begäret efter penningvinst, höga böter i förening med utsträckt användande af beslagsrätten vore den lämpligaste straffarten; att Riksdagen emellertid ansåge sig böra särskildt framhålla, att den inskränkning i beslagsrätten, som betingades af nu gällande stadgande, att vid oloflig bränvinsförsäljning beslag finge läggas endast å det i försäljningsrummet befintliga bränvin till och med 150 liter tillika med kärl, som för dess afhemtning tjenliga vore, i ganska många fall gjorde det omöjligt för vederbörande åklagare att kraftigt ingripa till stärfjande af lönkrögeriet, då lönkrögaren i allmänhet iakttog den försigtigheten, att han för att undgå beslag icke förvarade bränvinet i det rum, der det utlemnades, utan oftast undangömde detsamma i uthus, hölador och skogssnår eller på andra liknande ställen; samt att beslagsrätten därför syntes böra utsträckas i nu antydda afseende, så att den kunde på ett verk sammare sätt göras gällande.

Vid föredragning i statsrådet af förevarande proposition, hvilken är föranledd af de sålunda till Kongl. Maj:t gjorda framställningar i ämnet, yttrade vederbörande departementschef, bland annat, följande:

Af de utaf länsstyrelserna i frågan afgifna utlåtanden framginge, att den förr vidt utbredda och svårutrotliga förbrytelse, som i dagligt tal benämndes lönkrögeri, eller den yrkesmessigt bedrifna olofliga försäljningen af spritdrycker, numera så godt som icke förekomme i södra och mellersta delarne af landet. I landets nordligare delar rådde deremot i detta afseende fortfarande svåra missförhållanden, hvilka antagit större utsträckning, i mån som till dessa aflägsna och glest befolkade bygder under senare år strömmat skaror af arbetare för att vinna anställning vid derstädes pågående stora arbeten för grufvbrytning, utdrifning och förädling af virke samt jernvägsbyggnader. Om de förderfliga verkningarne af denna olofliga bränvinsutskänkning vore vittnesbörden samstämmiga. Helt visst mötte, såsom ock myndigheterna framhållit, stora svårigheter att stärfja det onda. De stora sparsamt befolkade vidderna erbjöde möjligast

gynsamma tillfällen för lönkrögarna att ostörda af ordningsmagten drifva sin handtering; den i dessa bygder på grund af tingens fåtalighet långsamma rättsskipningen tillstodde, på sätt Konungens befallningshafvande i Jemtlands län framhållit, en lagbrytare, mot hvilken bevisning kunnat erhållas, att i årtal uppehålla den slutliga domen i målet; och saknaden af lagliga försäljningsställen i vidsträckta trakter, der befolkningen till stor del utgjordes af lösa arbetare, af hvilka större delen ingalunda vore sinnad att afsäga sig njutningen af spritdrycker, bidroge icke minst att befordra lönkrögeriet. Bot mot detta vore utan tvifvel af nöden. Åtskilliga åtgärder hade blifvit föreslagna, men af dessa hade departementschefen i detta sammanhang endast att yttra sig rörande den ifrågasatta skärpningen af straffpåföljden för oloflig bränvinsförsäljning. Utan att öfverskatta verkan af en dylik straffskärpning, borde man medgifva, att det straff, som drabbade den öfverbevisade lönkrögaren, under nuvarande förhållanden ej sällan måste komma att ställa sig allför lindrigt. Rättelse härutinnan borde ske, men af vikt vore, att, på sätt Riksdagen i sin underdåniga skrifvelse framhållit, ändringen skedde på sådant sätt, att verkan af lagändringen blefve den åsyftade eller en skärpning af straffet för vaneförbrytaren eller lönkrögaren, men icke tillika af straffet för mera tillfälliga öfverträdelse af bränvinsförfattningarna i nu ifrågavarande del, för hvilka senare intet behof af strängare straff än de nu stadgade gjort sig känt.

Enligt § 38 mom. 1 i gällande bränvinsförsäljningsförfordning straffades oloflig försäljning af bränvin *första gången* med böter från och med 30 till och med 60 kronor, *andra gången* med böter från 60 till och med 120 kronor och *tredje gången* med böter från 120 till och med 240 kronor; den, som *fjerde gången eller oftare* med sådan förbrytelse beträddes, dömdes till fängelse från och med två månader till och med ett år. Då förändring af dessa bestämmelser nu ifrågakomme, torde i hvarje händelse en förenkling af den nuvarande, omständligt graderade straffskalan kunna ega rum derhän, att straffsatsen för tredje gången upprepad förbrytelse sammansloges med straffsatsen för fjerde gången eller oftare upprepad förbrytelse. Straffet i högsta straffgraden, hvilken alltså skulle afse tredje gången eller oftare upprepad förbrytelse, torde lämpligen kunna bestämmas till böter från 120 till och med 600 kronor eller fängelse i högst ett år. Genom den frihet, som sålunda lemnades domaren att välja mellan böter och frihetsstraff, förebyggdes möjligheten för den felande att beräkna

straffets art. Den ene kände sig mera afskräckt af böter, den andre af fängelse.

Den genom den sålunda föreslagna förändringen beredda möjligheten att med böter till afsevärdt belopp i stället för fängelse belägga oftare upprepad oloflig bränvinsförsäljning, en förändring, som ginge i den af Riksdagen såsom önskvärd angifna riktningen, upphäfde emellertid icke behovet af särskild påföljd för lönkrögeri. Det vore nemligen att märka, att lönkrögeri, föröfvadt vid ett mycket stort antal tillfällen, kunde föreligga, äfven då den felaktige icke kunde dömas annat än för första eller andra resan oloflig bränvinsförsäljning. Ett tillägg till ifrågasvarande mom. torde därför böra göras, i syfte att straffet för oloflig minuthandel eller utskänkning måtte för det fall att försäljningen bedrefves yrkesmessigt kunna ökas med böter, hvilka lämpligen torde kunna bestämmas att utgöra från och med 60 till och med 600 kronor. Såsom förebild för den sålunda föreslagna bestämmelsen kunde hänvisas till mom. 4 i förevarande §.

Mot den nuvarande lydelsen af mom. 2 i § 38, enligt hvilken endast det i försäljningsrummet befintliga bränvin till och med 150 liter finge tagas i beslag, hade anmärkts, att sagda lydelse i ganska många fall gjorde beslagsrätten illusorisk, i det att lönkrögaren för att undgå beslag i allmänhet vore nog försiktig att icke förvara bränvinet i det rum, der det utlemnades, utan oftast undangömdes detsamma i uthus, hölador och skogssnår eller på andra liknande ställen. Med afseende härå torde orden »det i försäljningsrummet befintliga bränvin» böra utbytas mot »det i försäljningsrummet befintliga eller eljest uppenbarligen för försäljning afsedda bränvin», hvarigenom åt beslagsrätten torde beredas väsentligt ökad effektivitet. Ifrågasatt hade äfven blifvit att borttaga den nu stadgade begränsningen till 150 liter eller höja detta maximibelopp. En sådan utsträckning af beslagsrätten skulle emellertid, om den helt generelt vidtoges, utan tvifvel komma att i vissa fall, såsom då den olofliga bränvinsförsäljningen skett af lättsinne eller obetänksamhet, verka alltför strängt. Deremot syntes för det fall, att till ansvar för yrkesmessigt bedrifven oloflig minuthandel eller utskänkning dömdes, en utsträckning af det nuvarande maximibeloppet lämpligen kunna och böra ega rum. På det att icke denna straffpåföljd måtte komma att verka alltför ojemnt, torde dock maximibeloppet icke böra sättas högre än till 300 liter.

I samband med den kongl. propositionen har utskottet till behandling förehaft en af herr *A. W. Styrlander* inom Andra Kammaren väckt, till bevillningsutskottet likaledes hänskjuten och derifrån till sammansatta utskottet öfverlemnad motion, n:o 74, i hvilken motionären anför t hufvudsakligen, att enligt hvad erfarenheten från de norrländska länen tydligt visat, icke ens de högsta bötesbelopp afskräckte dem, som yrkesmessigt bedrefve oloflig bränvinsförsäljning, så mycket mindre som de ofta förstode att göra sig osynliga när böterna skulle uttagas; men att deremot ifrågavarande ofog skulle kraftigt motverkas, om yrkesmessigt lönkrögeri redan vid första resan belades med fängelsestraff, hvarmed skulle följa, förutom det att sådant yrke i den allmänna uppfattningen komme att uppfattas såsom ett brott, ej blott att lös person, som bedrefve lönkrögeri, under vissa förhållanden skulle kunna häktas, hvarigenom rättsskipningen i dessa mål kunde påskyndas, än äfven att under det för närvarande lönkrögare oftast begagna biträden som sköta affären, på grund hvaraf de, som i första hand borde drabbas af bötesstraffen, icke kunna åtkommas, det helt säkert icke skulle blifva så lätt att erhålla dylika biträden, om fängelsestraff väntade dem för en förseelse, af hvilken de i regel sjelfva draga obetydlig vinst.

På grund af det sålunda anförda hemställer motionären, att Riksdagen måtte begära den förändringen i § 38 af bränvinsförsäljningsförordningen, att oloflig bränvinsförsäljning, *som bedrifves yrkesmessigt*, må redan vid första resan kunna beläggas med frihetsstraff.

I motionens syfte hafva fyra Andra Kammarens ledamöter instämt.

Vid bedömande af förevarande fråga har den uppfattningen icke varit för utskottet främmande, att skärpning af ansvarsbestämmelserna måhända icke är det kraftigaste medlet att motverka det onda, mot hvilket de till utskottet hänvisade förslag egentligen äro rigtade, nemligen det yrkesmessiga lönkrögeriet. Tvärtom har det synts utskottet ganska sannolikt, att andra åtgärder skulle i sådant afseende vara af större verkan.

Utskottet har härvid särskildt haft sin uppmärksamhet fäst på önskvärdheten af att bereda myndigheterna utväg att få rättegångar mot personer, åtalade för lönkrögeri, hastigt afgjorda samt förvunna lönkrögare sålunda snabbt befordrade till det för förseelsen stadgade ansvar och, vid återfall i förseelsen, till de förhöjda straffpåföljder, som för sådana hän-

delser äro föreskrifna. Såsom från skilda håll under ämnets föregående handläggning anmärkts, medföra gällande bestämmelser i rättegångsordningen, på det sätt desamma i praxis allmänt tillämpas, möjlighet för en lönkrögare att, jemväl om bevisning mot honom förefinnes, under lång tid, stundom i årtal, undandraga sig ansvar genom att uppehålla slutligt utslag öfver det mot honom anhängiggjorda åtal, och detta i synnerhet i de tingslag, der ordinarie rättegångstillfällen förekomma endast en eller två gånger om året. Detta missförhållande torde emellertid kunna afhjelpas genom fastställande deraf, att ransakningar med lönkrögare, äfven i de fall då desse icke kunna häktas, få företagas på urtima ting samt extra tingsksammanträden, och har åtgärd i sådant syfte synts utskottet synnerligen tänkvärd. Enligt hvad utskottet inhemtat, har ock Kongl. Maj:t, på hemställan af Konungens befallningshafvande i Norrbottens län, genom beslut den 26 sistlidne januari medgifvit, att af allmän åklagare anhängiggjorda mål rörande, bland annat, öfverträdelser af förordningen angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker må vid Gellivare lappmarks tingslags häradsrätt handläggas å de urtima ting, som å tingsstället i Gellivare kyrkoby hållas för ransakning med häktade personer. Det medgifvande, som sålunda lemnats för ett särskildt tingslag, torde kunna anses innebära förhoppning om, att dylik rätt skall stå att erhålla jemväl för andra delar af vårt land, hvarest behof deraf ådagaläggas.

Ett annat i utskottets tanke synnerligen beaktansvärdt medel till motarbetande af lönkrögeriet skulle vara åstadkommande af extra polisbevakning å de orter, som särskildt hemsökas af detta ofog. Enligt hvad i sakens natur ligger och erfarenheten äfven lär hafva visat, skulle härigenom utförfandet af lönkrögerihandteringen väsentligt försvåras och blifva förbundet med ökad äfventyr, i det att den ständiga poliskontrollen komme att verka hämmande å försäljningen och i de fall, då försäljning det oaktadt skett, tillförlitlig bevisning härom lättare kunde erhållas.

Ehuru utskottet sålunda ställer sig tveksamt till det spörsmålet, huruvida icke för ifrågavarande ändamål andra utvägar än straffskärpning borde i första hand anlitas, har utskottet likväl ansett sig böra förorda sådan lagändring. Behofvet af skärpta straffbestämmelser för lönkrögeri, särskildt om det utförs yrkesmessigt, har nemligen kraftigt betonats af myndigheterna i de län, som företrädesvis komme att beröras af lagändringen, och jemväl utskottet håller före, att risken af högre ansvar bör i ganska många fall kunna vara egnad att motverka nämnda förseelse.

Vidkommande de särskilda förslag, som föreligga till utskottets pröfning, har det syns utskottet, att den i Kongl. Maj:ts proposition ifrågasatta skärpning af straffbestämmelserna uti 38 § 1 mom. bränvinsförsäljningsförordningen är hållen inom lämpliga gränser och icke kan föranleda till några grundade betänkligheter.

Deremot kan utskottet icke biträda herr Styrlanders hemställan om sådan ändring i samma lagrum, att oloflig bränvinsförsäljning, som bedrifves yrkesmessigt, må redan vid första resan kunna beläggas med frihetsstraff. I utskottets tanke skulle med hänsyn till förseelsens beskaffenhet den sålunda föreslagna förändring stå i så bjert motsats till de straffbestämmelser, som eljest i vår strafflag finnas meddelade för olika slag af lagöfverträdelse, att densamma med skäl kunde betecknas såsom en undantagslagstiftning; och skulle vid sådant förhållande utskottet kunna tillstyrka dylik lagändring endast under förutsättning att densamma vore af oafvisligt behof påkallad. Härom är emellertid icke utskottet öfvertygadt. Utan att vilja underkänna betydelsen af de skäl, som anförts till förmån för sådan straffskärpning, kan utskottet dock icke finna annat än att de af Kongl. Maj:t föreslagna straffsatserna, särskildt om deras tillämpning underlättades på sätt utskottet ofvan ifrågasatt, böra kunna antagas lemna myndigheterna tillräckligt kraftiga vapen i händerna att framgångsrikt bekämpa lönkrögeriet. Böter till så höga belopp, som enligt Kongl. Maj:ts proposition skulle kunna ådömas, torde i allmänhet utgöra ett ganska kämbart straff, mången gång fullt ut lika verksamt som en kortare tids fängelse, och för den händelse att en lönkrögare skulle visa sig icke kunna genom böter afhållas från fortsättande af sin handtering, förefinnes enligt Kongl. Maj:ts förslag redan vid tredje resan oloflig försäljning möjlighet att döma honom till fängelse.

Mot den utaf Kongl. Maj:t föreslagna lydelse af 38 § 2 mom. förvarande förordning har utskottet ej heller funnit anledning till erinran. Den förändringen, att beslag må kunna ske ej blott å i försäljningsrummet befintligt utan ock å eljest uppenbarligen för försäljning afsedt bränvin, synes utskottet utgöra en synnerlig förbättring, egnad att bereda beslagsrätten väsentligt större effektivitet, än hittills varit förhållandet. Beträffande åter mängden af det bränvin, som vid hvarje särskildt tillfälle må tagas i beslag, skulle det visserligen kunna ifrågasättas, huruvida icke, då det gälde yrkesmessiga lönkrögare, beslaget borde kunna utsträckas till allt hos dem befintligt bränvin, men då det fall torde vara jemförelsevis sällsynt, att en lönkrögares förråd af bränvin utgör mera

än 300 liter, har utskottet icke funnit sig ega anledning att härutinnan föreslå någon ändring i den kongl. propositionen.

Utskottet hemställer alltså,

att Riksdagen, med afslag å herr Styrlanders förenämnda motion, måtte bifalla Kongl. Maj:ts ifrågasvarande proposition.

Stockholm den 29 mars 1900.

På sammansatta bevilnings- och lagutskottets vägnar:

J. H. G. FREDHOLM.
